

TRANEN WISSEN

**KORT
ROTTERDAMS**

Beeld: © Sanne Donders, 2017

Gabor Veltman
Marnix Gymnasium

Vanochtend nog stonden ze daar, in de winterkou. Hij had een joint gerold. En zij was dan kwaad geworden, maar ze begreep hem. Ergens wilde ze ook een trekje.

Maar nu, nu waren ze in de club. Hij en zij, zij aan zij. Gedoemde geliefden. Over twee dagen zou ze niet vrij meer zijn, en hij dan evenmin; vastgeketend aan de gedachte van zijn lief. Ze had spijt van die uitbarsting, werkelijk. Het liefst had ze ter plekke haar tong afgesneden. Nee, meneer de agent, luister toch! Ik kan helemaal niet praten! – had ze niet kunnen zeggen. Misschien had ze het op een briefje geschreven. En dan haar mond geopend, opdat iedereen het kon zien. Opdat iedereen ervan kon schrikken. Walgen. Tot dan toe zou men hebben gedacht dat ze zich op haar zwijgrecht had beroepen. Maar nee, ach. Nu, vanavond, zouden ze zoveel drinken dat zij nog, al was het voor even, niets zeggen kon.

Alles had een vervreemdende invloed op hen gehad. Gisteren hadden ze urenlang naar Leonard Cohen en Tom Waits geluisterd. En gehuild, ze hadden gehuild. Hun kat Sid, die normaliter alles behalve aanhankelijk was, had bij haar op schoot gelegen. Drie op een hoop. Hij overeind op de bank met zijn voeten op tafel en zij, tegen hem aangeleund met Sid op schoot. Geen Pistols, geen Ramones, geen bier, geen wiet. Tussen de tranen door spraken ze over hoe nu en hoe later. Over emigreren naar Canada of Finland. Over een filmwaardige ontsnapping. “Misschien moeten we stoppen,” had zij dan verzucht. Uiteindelijk beslisten ze van de laatste dagen iets moois te maken: vandaag eerst naar het dakterras waar het alles was gebeurd, ’s avonds naar de club. Morgen zouden ze naar vrienden. En later naar huis, om nog goed te huilen.